

ERIK ALMIN

* 18.11.1886 † 3.8.1969

MMAGNUS ERIK ALMIN gick bort den 3 augusti 1969. Han var född i Stockholm och blev student 1905 vid Norra Real. Han utexaminerades vid Kungl. Tekniska Högskolan som bergsingenjör 1910 samt var därefter några år ingenjör i Grängesberg. Efter tjänst vid AB Svartviks gruvor och Bastkärens Gruf AB kom han till Gruf AB Dalarna i Idkerberget och var så en tid disponent vid Ervalla och Yxsjö gruvor. 1921 kom han till Bergverks AB Frejas gruvor i Koskullskulle, först som gruvingenjör, men redan efter ett år utsågs han till disponent och platschef. Han verkade där i 30 år. Efter pensioneringen 1951 bosatte han sig i Saltsjöbaden.

I Koskullskulle kunde han styra som en kung. Hela samhället hade uppstått ute i ödemarken i samband med att Frejabolaget började sin verksamhet med malmbrytningen under de sista åren av förra seklet. Några andra näringar förekom ej. Invånarantalet uppgick under de sista åren av hans verksamhet till ett tusental personer, som alla hade direkt eller indirekt sin utkomst från gruvbolaget. Då kommunens aktivitet på den tiden var relativt ringa, blev det — som ju inte var ovanligt på orter med endast en industri — disponenten som förväntades vara den vilken skulle klara upp de frågor som uppstod inom samhället, vare sig det gällde små eller stora problem. Erik Almin var intresserad av att ta del av

de bekymmer och besvärligheter som kunde dyka upp, och han försökte hjälpa där han kunde. Detta medförde att han så småningom förvärvade en god kännedom om sina anställda och deras familjer. Hans omtanke om gruvans folk och hans intresse för allt och alla gjorde att han rönt stor uppskattning — han hade förmågan att ta människorna på ett speciellt och riktigt sätt. Som ett litet exempel på hans omfattande intressen kan nämnas, att på hans tid infördes den bestämmelsen i Koskullskulles kyrkliga syförening att ordförandeposten skulle beklädas av gruvans disponent.

När han utnämndes till disponent bestämdes det, att han även i fortsättningen skulle uppehålla befattningen som gruvingenjör. Denna ordning kvarstod under hela hans disponenttid, och han följde upp driften in i minsta detalj. För att hinna med allt detta brukade han sitta på sitt kontor till sent på nätterna och gick då igenom rapporter och resultat. På dagarna gick han sina ronder i gruvan. Givetvis hade han sina medhjälpare, men det var svårt för honom att helt släppa någonting ifrån sig. Hans vilja att leva med i allting bidrog utan tvivel till att det i Koskullskulle skapades en gemensamhetsanda hos tjänstemän och gruvarbetare i det egenartade och isolerade samhället, och där tycktes råda en självklar ochoreflekterad lokalpatriotism. Man hade stundom det intrycket att det rörde sig om en enda stor familj med disponenten som familjeöverhuvudet.

Erik Almin var en generös natur och ville sina underlydande väl. När det gällde tjänstemännen ordnade han t. o. m. så att bolaget svarade för kommunalskatten som en slags löneförmån. Långt tidigare än vad som var fallet i grannsamhällena Malmerget och Gällivare lät han uppföra tennisbanor i Koskullskulle, något som däruppe var ovanligt framsynt. Som ordförande i den lokala skytteföreningen lade han ned ett stort arbete för denna, skänkte priser och understödde den på alla sätt. Hans musikintresse var stort. Han var ordförande i Gällivare-Malmergets musiksällskap under en lång följd av år, och hur han verkade där skulle tarva sin egen minnesteckning.

Personligen var han stillsam och lugn, men kunde likväl slå sig lös vid festliga tillfällen. Han var även en verksam medlem i Lapplands tekniska förening, deltog flitigt i diskussionerna och framförde ofta goda förslag i skilda sammanhang. Trots sitt intresse för sina medmänniskor var han likväl själv svår att komma in på livet. Med sin torra humor slog han

därför bort frågor som rörde honom själv och hans egna bekymmer.

Innan han hunnit avgå med pension hade LKAB förvärvat aktierna i Frejabolaget och inlemmat gruvan organisatoriskt i sin malmbergsförvaltning. Under sitt sista år i tjänst, då han lämnade ifrån sig chefskapet, utarbetade han en beskrivning och historik över Koskullskulle, som ger belägg för hans goda kännedom inte blott om gruvan utan också om de människor som verkat däruppe.

Under sin pensionärstid i Saltsjöbaden förlorade han sin maka och var änklings i nära sju år. Han sörjes närmast av sönerna Lars, civilingenjör, Västerås och Fritiof, jur. kand., Stockholm samt döttrarna fru Ingegärd Krujaie', Södertälje och fru Birgitta Wistrand, Farsta.

I Gillet inträdde han 1953 och innehade vid sin bortgång dess VI länk. Sancte Örjens Gilles Högtidsdag den 23 april 1970.

Ragnar Alin